

TISZA-ESZLÁRI

VÉRTANÚ-LEÁNY

ÉS

AZ Ó-HITŰ ZSIDÓK.

A NEM-ZSIDÓK SZÁMÁRA

ÍRTA
ESZLÁRI.

Ara 8 Irr.

EGER, 1882.
Szolcsányi Gyula.

Városokban a csizmadia-inasok a zsidóknak ezt kiáltozzák: Tisza-Eszlár. Emberek, asszonyok úton-útfélen T i s z a - E s z l á r r ó l beszélnek. Aki újsághoz fér, azt firtatja legelőbb is, nincsen-e új hír Tisza-Eszlárról. T i s z a-E s z l á r egy szomorú eset miatt egyszerre világhírű lett.

Az egész országban híre futamodott ugyanis az ott történt iszonyatos cselekedetnek, mely több, mint gyilkosság, több mint lélekvesztés.

Nem hiába mondja a magyar ember: nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja. Nem hiába hallja az ember, hogy Izrael fiai husvétkor ünnepelesen egy keresztény gyermeket ölnek meg; mert nem kevesebbet cselekvének a tiszta-eszlári vad zsidók, midőn nem régiben egy tizen-négy éves leánykának vérért vették. Isten tudja, mióta üzött istentelen szokásnak jött a világ most egyenes nyomára. Ez az oka Tisza-Eszlár nevezetességének.

A dologból még mindent nem tudunk. Talán nem is fogunk tudni. De amit tudok elmondom már csak azért is, hogy a talmudista vad zsidókat ismerni tanuljátok:

Április elején, tehát (a mi valami) a zsidó-húsvét előtt három nappal történt, hogy Tisza-

Eszláron fényes nappal, déli 12 órakor egy tizen-négy éves leánygyermek ment Újfaluból a Bélfalába, a kettő közötti távolság ezeröttszáz lépés. Mind kettő pedig csupán Tisza-Eszlárnak része. Ment pedig az ot-tani keresztény boltba. A vásárlás hamar meg-esett, mert csak valami apróságot kellett vennie. Sietett is hazafelé. Útja, mely szegénynek utolsó útja volt az életben, vesztére a zsidó zsinagóga előtt vitt el. Ez egy nyílt téren áll. Elő emberek bizonyítják, hogy eddig látták haza tértében az ártatlan áldozatot. Ott nyoma veszett, eltűnt. A jobb sorsra érdemes leány szolgáló volt és pedig szolgálatában hűséges és fűrge. Gazdasszonya csak várta, csak várta, de a leány csak nem jön. Majd haragudni kezdett a leány kimaradása miatt. Kapja magát az asszony, átszalad szolgálója édes any-jához, ki özvegy asszony, és csak a szomszédság-ban lakik.

Itt sincs. „Hol van; hol maradt; mikor tud-ja mennyi a dolog!“ Telik-múlik az idő, a leány csak nem jön. Már esteledik, és a leánynak se híre, se hamva. „Szent Isten! mi történt? hol a leány? hol van az én egyetlen leányom?“ kese-reg a két töprenkedő asszony, kik most már két-ségbe estek.

Volt lótás-futás. A két szegény asszony nya-kába veszi, tűvé teszi a falut. Százszor is elsza-ladtak a Tiszáig. Száztól is kérdezték, ha nem látták-e a kis leányt? Egyik másik tudott róla;

de senki sem tudott többet mondani, mint hogy déltájt látták, amint a gáton jó kedvűleg áthaladt. Szegény, volt miért sietned! A halál karjába siettél!

A kétszeresen árva anyának jajkiáltása fölverte a falut. Leánya nevét kiáltozva futkosott. Haját tépte, kezeit tördelte.

Mindenki hallotta a szomorú siralmat, de legjobban csengett az a s a k t e r és a zsinagóga fejedelem fölébe. Ezen utóbbi nem állhatta meg, hogy a siránkozó elé ne menjen. Mintha csak a lelkiismeret kergette volna. Eléje ment, szép szavakkal vigasztalta, hogy ne szomorkodjék, majd megkerül a leány, ha élve, ha halva. N á n á s o n is történt, hogy ráfogták, hogy a zsidók pusztították el.

A szegény asszony lelke előtt a borzalom egész nagy világának ajtaja nyílt meg. Mintha látta volna leányát mint kínozzák; mintha érezte volna szíve az éles kést, mely ártatlan vérének utat nyitott! Csoda-e, ha szemei fölnyíltak; ha leányának egyik gyilkosát látá maga előtt? Ha a vigasztalásban a lelkiismeretnek önkéntelen valamását látá?

És azon borzasztó gondolatot, hogy édes gyermeke a vad zsidók babonás rajongásának föláldozott húsvéti báránya lett, csak megerősíték benne a körülmények.

Sokan látták, hogy az nap és éjjel több ide-

gen sakter volt a faluban, és a zsinagóga ki volt világítva.

Több helybeli tanú állítása szerint az odavaló templomszolga félesége egy alkalommal beszéltette, hogy keresztény vére nekik szükségük van.

Nem hiányzanak olyanok, akik állítják, hogy a zsidó templomból azon napon sikoltozást hallottak.

Hetek múltak, az anyára nézve mind megannyi esztendők. Isten az igazságot, vagyis inkább a rettenetes gonoszságot egy gyermek ajkai által hozta világosságra. A zsinagóga fejedelem 6 éves kis fia egész gyermeki őszinteséggel beszélt el játszó társainak az eltűnt magyar leány históriáját, hogy mint fente apja a kést; hogy hitták be; hogy kötötték hátra kezeit; hogy tömték be száját.

Szegény Solymosi Eszter!

Az ügy most törvényszéki vizsgálat alatt van.

Lehet, hogy itt a kis Saul mást fog vallani. Lehet, hogy a megszorodott anyának fájdalmát enyhíteni és gyanúját eloszlatni sikerül majd azoknak, kiknek méltó okuk van bármi áron mindent elkövetni, hogy e vérszopás rájuk ne süljön. Lehet, hogy tesz olyan, ki Solymosi Eszterről elhiszi, hogy életben van; de elszökött. De mi a tanuk első egyező vallomása és a kis zsidó ficzkó ismételt elbeszélése után Solymosi Esztert halottnak és azon vértanúk egyikének tartjuk, kiknek számát nagyoknak, hitetetlenül nagyoknak gondoljuk

így fogják ezt az eszláriak is hinni és így lesz beírva a világ események könyvébe is.

Midőn e sorokat írom, a dolog kezd egyszerre a maga egész utálatosságában világosságra jőni.

Fontos, sőt a legfontosabb Hatvékás (igazi nevén Sárf) zsinagogafejedelem másik, 16 éves fiának vallomása.

Ez a Móricz bevallotta, hogy: Solymosi Esztert, ki a belfalusi keresztény boltjában sárga földet és kék festéket volt bevásárolni, hazamentében a zsinagógához közel eső gáton látá meg és őt nevéen szólítva: „Jőj be Eszter!” behívta atyja, hogy szombat lévén, a konyhából vinné be az asztalra az ételt. A leány bement, ő megragadta és a sakter segítségével összekötözte, és lakásának belső részében őrizte esti 10 óráig.

10—11 óra közt este a templom-fejedelem és neje a templom pitvarába vitték, ott az asszony megmosta a leány lábait. Azután a templompitvar közepén álló asztalra fektették, lekötötték a sakterok jelenlétében. Svarcz Samu elvágta a nyakát. A lecsorgó vért felváltva egy tányérba fogták fel és egy nagyobb edénybe öntötték.

A Móricz fiú tovább nem tudta nézni és elment az ajtótól, melynek nyílásánál nézte. A leány mezítelenre vetkeztették. Egy idegen koldus-zsidó tomta be a leány száját.

A leányt egy földalatti három ölnyi mélységben őrzik, Lengyel Kovácsné odavaló asszony tom-

pa elfojtott segély kiáltást az eltűnés tájában hallott.

Ő (t. il. Móricz) beszélt el a dolgot 6 éves öcscsének, ez kottyantotta ki libaőrző játszó társainak, egy kalap galuskáért pedig, amint bátyjától hallá, elbeszélé.

Eszternek van egy kis testvére, ki határozottan állítja, hogy az eltűnés napján egészen a zsinagógáig kísérte szemeivel testvérét.

Solymosi Eszter nem idegennél, hanem keresztanyjánál Húti Andrásnénál szolgált, ki szerette és fogadott leányaként tartotta. „Siess és szaporán jőj!” monda neki, midőn elküldötté.

Szegény anyját, ha látja az ember, elszorul a szive. Kétségbe van esve, szemei kisírva.

És a zsidók? Ezek kapkodnak. Szaladgálnak Budapestre, Nyíregyházára és másfelé. Újabbnál újabb híreket költenek, hogy a közönséget félrevezessék és a vizsgálatot késleltessék, vagy ha lehet, akadályozzák.

Május 29-ikén alkonyattájt Eszlárról és a vidékről több száz főnyi zsidóság gyűlt össze s rárontottak Solymosiné házára, ki a leánya utáni bánat miatt ágyban fekvő beteg Azt követelték tőle, hogy a leányt adja elő, mert elrejtette. Ők látták mikor Eszter haza jött.

Szegény Solymosiné!

Május 30. Híre van, hogy a zsidóság Lichtman József által Solymosinének ezer forintot ígért, ha egy ál-Esztert leányául elfogad.

Különben a dolog teljes földerítését, az igazság kimondását hagyjuk, bizzuk a törvényre, Menjünk tovább! Egy kérdést tesztek föl. Halljátok!

Történtek-e hajdanában is ilyen esetek?

Ha olvassuk a régi történeteket, rájövünk, hogy minden századok gyűlölték a zsidókat, aminek egyik okául ezt találjuk, hogy gyermekeket csalogattak házaikba és a fiúkat megfeszíték vagy feláldozák, a leányokat pedig árulták.“ A régi világ vádolta a zsidókat azzal, hogy gyermekeket rabolnak és ölnek, a vért mire-mire nem, a hullakat pedig gyógyító szerekre és varázslatokra, b ű b á j o s s á g r a használják.

Itt azonban ne állapodjunk meg! A régi népek lehettek nagyon könnyhívők. Az akkori Vjid zsidók lehettek ártatlanok. Csakhogy az már szeget üthet a fejünkbe, hogy az újabb kor is vádolja e részben a vad zsidókat. 1840-ben Velen-cében fo yik ilyen per. 1856-ban is van ilyennek nyoma. Van az eszlári eset előtt is.

A minden századok történeti példáinak nyomán határozottan állítható, hogy a vadzsidóknak vallási czeremóniájához tartozik, hogy főleg húsvét alkalmával keresztény vért ontsanak. Hogy ezt tisztán gyűlöletből teszik-e, vagy másképen is szükségesnek tartják a keresztény vért? mint a tiszzaeszlári

zsinagóga-szolga felesége is mondja, azt nem lehet biztosan megmondani. Az ő titkuk.

De a cselekedetek maguk beszéljenek!

Régen volt. 1475-öt írtak, tehát több mint 400 esztendőök előtti időkből ilyen szó szerinti irat olvasható (Jelentés):

Tiberinus Mátyás János üdvözli a bresciai városi tanácsot és az egész népet.

Tudósítom kegyelmeteket egy eseményről, milyen az Urnak kinszenvedésétől fogva napjainkig nem adta magát elő tudomásunk szerint. A zsidók nem elégesznek meg, hogy az ő bőséges pénzeledésökben a keresztényeknek vagyonát tole emésztik, hanem egyszersmind életünk ellen és vesztünkre is összeesküdtek és gyermekeinknek friss vérének iszszák.

Így tőn újabban Trientben három összeállított zsidó család. A család-főknek Tóbiás. Ángyélus és Sámuel volt a nevök. Ezek 1475 év nagy szerdáján, mi márcz. 23-ikára esett, Sámuel házában, hol a zsinagóga és ima helyük vala, jövőnek össze. Egy bornyut hajtottak a szomszéd (Leviko nevű) faluból, azt akarák meg nézni. Amint most egy-rölmásrói diskurálgatának, Ángyélus kőkemény szívvel azon megjegyzést tévé, hogy: „No a közelgő husvétra hasunk, halunk elég van, de valami mégis hibázik.¹ Sámuel vévé föl a beszéd fonálát. és monda: „Ugyan hát mi kellene még?“ Szótalanul vágta össze tekintetökkel és megér-

ték egymást, hogy itt egy keresztény gyermek megöletéséről van szó, mint a kit a mi urunk Jézus iránt való gyűlöletből kínzások közt lemészárolnának és az ő vérét a kovásztalan kenyerek napján innák. Azt hívják ők az ő Jobb élj üknek, vagyis jubileumnak.

Midőn csütörtökön megint összejöttek volt a zsinagógában, mondák Tóbiásnak: „Mi abban vagyunk, hogy ami kívánságunkat senki sem teljesíthetné könnyebben, mint te; mert te mindig a keresztények közt jársz-kelsz és tégedet is majdnem egytől egyig mind ismernek.“ Tóbiás szabadkozék és sok ellenvetést tőn. De amazok sem tájgának és végűi azzal fenyegetők, hogy ha nem akar engedni, a zsinagógából örökre kutasítják.

Midőn Tóbiás látá, hogy mind ellene vannak és biztatva lőn, hogy jó összeg pénzre is lehet kilátása, a pénzvággy által elvakítatva megadá magát és monda: „Atyáim! hát nem bánom, a geseftet magamra vállalom. De én, mint tudjátok, szegény ember vagyok és mesterségem mellett csak tengődöm“. Erre mindketten válaszolák: „Csak keríts egy keresztény gyereket, és nem lesz okod, szemünkre vetni, hogy szűk marknak voltunk“.

Tóbiás most arra kére Sámuel, hogy ne zárja be mindjárt a külső ajtót, hogy a gyermekkel, ha akad keze ügyére, beosonhasson azonnal.

Midőn aztán esteledni kezd, Tóbiás kisompolyga és a szomszédságban majd itt majd ott ólálkodék. Midőn ekként a Graben nevezetű piac

közelébe juta, egy gyönyörű szép kis gyermek ötlék szemébe. A kis lélek az apja háza előtt egy fatörzsön ült. Simonkának hitták és még egészen két éves és öt hónapos sem vala. Oly szép egy gyerek vala, hogy akarva se találhatott volna kivetni valót az ember benne.

Tóbiás hozzálopódzék és szétnézett, ha nem lát-e valakit, a ki a gyermekekre vigyázna. Akkor csalogatva, mutató ujját nyújtá a kis gyermeknek. A kedves kis fiú, mint különben is jó és készséges indulatú, megfogá ártatlan kacsócskájával amannak ujját. Tóbiás most egy darabig hátrála, és a gyerek követé. Alig valának azonban azonban az atyai házon túl, a szörnyeteg dühösen gyöngye karján ragadá meg és vivé. s térdével hátulról sarkalá. A kis fiú hátra visszanéze és sírni kezde és mint gyermek szokott, siránkozni és anyja után vágyakozni. Megszeppenve a gyermeksikkasztó emiatt, egy ezüst pénzt vesz elő hamarosan, odaadja neki és édeskés szavakkal lecsendesíti, és viszi egyenesen a Sámuel házába.

Ezalatt pedig Sámuel már úgy lihege és ledze a vér után, mint a tigris szokott. Azonnal fogó azért a gyermeket és szobájába vivé. E sárkányoknak volt bezzeg örömük: még nem kóstolók meg a keresztyén vért, és máris újongva tombolának annak. A kicsinynek, hogy az idegen hely miatt megijedve sírásra ne fakadjon, szőlőt, almát adának és más olyan apróságot, minek a gyermek örülni szokott.

„Ez által a gyermek megcsendesedett. Aa éjszaka pedig beköszöntött,

„E közben a házi asszony észrevév, hogy fiacskája oda van. Támada nagy zavar, lön nagy keresés. Az asszony és férje az egész várost foljárnak. A gyermekek és más emberek mindjárt azt mondák, hogy a zsidóknál keressék, és a szülők meg is tették volna, ha az éjszakai homály nem kényszerítette volna őket a haza menetelre,

„Midőn most éjnek idején minden egészen elcsendesedik. a zsidók egyike, kit Mózesnek hitanaik, fogá a szegény kis gyermeket és a többi más vérszopókkal azon nagyobb szobába méné, honnét a zsinagógába ajtó nyílt. Ottan a tűzhely mellett egy széken leüle és a gyermeket ölébe vévé. A többiek mindnyájan körülötte állának.

„Most Sámuel egy kendőt hoz vala elő, azt a gyermek nyaka körül köté és azt oly erősen megszorítá, hogy nem sikolthata. A többiek az ártatlan bárányt kezeinél és lábainál fogva tárták,

„Most Mózes egy ollót vőn elő és (halljátok keresztény anyák!) azzal az áll mellett a gyermek jobb arczából egy darab húst kivág, és azt egy erre készített edénybe, tévé. A körülállók a fris vért fölfogák. és az ollót egyik a másiknak adá. és mindenikök kinyírt egy darab húst.

„Így tőnek mindannyian, míg a seb egy tojás nagyságát meg nem haladta. Ha olykor a kendő tágúla és a kis fiúcska sírni kezde, száját mindjárt befogák, és úgy fojták el hangját.

„Azután a kicsinykének lábát ragadó meg Mózes és azt térdére fektetve, belőle ugyancsak ollóval több fris hús-darabot metsze ki.

„A dühöngő öreg, az istentelen bandának a feje ezután a felhőit gyermeket talpraállítá és Sámuelnek kellett bal kezét tartani. Azután ártatlan karjait kifeszítve tárták és ösztönzők a többieket, hogy a mezítelen testet tükkel szurkálják.

„E végből körbe állottak és elkezdők a gyermeket most feje tetejétől egészen a sarkáig sok szúrással szurkálni és minden ilyen döfésnél mondták:

„Jézus a keresztények Istene helyett ölünk meg! így pusztuljanak el végkép ellenségeink!”

„Már több volt egy óránál, meddig ezen borzasztó kínzások tartottak. Ekkor a gyermeknek erői végképen kimerülések. Ég felé emelő szemeit, mintha a szenteket akarná tanúbizonysággul hívni; aztán lehanyatlék teje és ártatlan lelkét visszaadá az Úrnak.

„Most Mózes és a többiek szemeiket és kezüket ég felé emelők, és hálát adának Istennek, hogy a keresztényeken most boszút vettek és egy áldozatot hoztak volt. A holt testet fekvő helyzetben ott hagyják és nagy vigassággal vonulának az épületben végig és kibeszélhetetlen örömet tüntetőnek föl, azután ülőnek csak vacsorához. Sámuel cselédjeinek megparancsolá, hogy a gyermek testét a pinzében a hordók között rejtésük el.

Tartottak ugyanis a püspöknek nyomban kiadott hirdetésétől és a néptől, mely fel van dühödve ellenük, mint a kiket gyermek-rablóknak tartott.

„Másnap, midőn minden keresztény ember az Úr szenvedéseit ünnepelé, a víz, mely a városon foly végig, lecsapoltatott. De hiában, a gyermek holt testét nem találták meg.

„Nagypénteken a zsinagógában ismét összejövének a zsidók és a holt testet mindenikök szemé elé az a l m o m o n-ra tették. Almomon azon asztal vagy oltár, mely mellett zsoltáraikat és énekeiket éneklik.

„Miután imádságaikkal készen valónak, a holttestet ismét az ő előbbeni helyére vivék.

„De midőn harmadnapon, midőn a keresztények húsvét ünnepét tarták, a zsidók láták, hogy már rajok van szegezve mindenkinek figyelme, tanácsot tartanak és elhatározók a különféle vélemények előterjesztése után, hogy: a holttestet felöltöztetjük és a ház előtt elfolyó vízbe dobjuk; azután a püspökhöz megyünk és azt mondjuk, hogy a házunkig hozta a víz és itt az oldalban főnakadt. Így senki sem fogja hinni, hogy a zsidók sikkasztották el a gyermeket.

„Ezen tanács mindenkinek tetszett, Tóbiás azonnal a püspökhöz mene és mindent a megállapodás szerint elmondott neki. A püspök megörült a hírnek, hívatta rögtön a polgármestert és vele, kiment a helyre, hol a fiú hullája hevert. Kihúzák, bepólyázák, sebeit pontosan megvizsgá-

Iák és azonnal a Péter-egy házba vivők. Azután tüzetes vizsgálat tartatott, mely szépen kiderítő, hogy a gyermeket a zsidók gyilkolták volt meg.

„Ezen istentelenség miatt most a zsidók békóba vannak verve, melyből nem szabadulnak, míg érdemlett büntetésüket el nem veszik“.

Eddig tart János orvosnak hű tudósítása a gyermek, trienti sz. Simon vértanúságáról.

Es hány ilyen vértanúval gazdagszik az ég! Én azt hiszem, hogy Herodes kardja alatt nem hullott el annyi ártatlan bethlehemi gyermek, mint a hány keresztény csak egy év alatt is a vadzsidók engesztelhetetlen dühének, vad rajongása- és gonoszságának áldozatul esik.

Nem csupán gyermekeket áldoznak föl hűsvétjok alkalmából a vad zsidók, hanem szert tesznek templom feltörés, vagy megvesztegetés által szentelt ostyákra, szentségre is, és káromló szavak közt szurkálják törrel, késsel vagdossák, tűzbe dobják, ebek elé vetik. Sok érdekeset lehetne e részben mondani; de nem akarjuk ingerelni olvasóink lelkét ilyes részletezés által.

A vad zsidók miatt veszélyben van gyermekeink élete, templomunk szentsége, ők halálos el-lenségei Krisztus Jézusnak és minden ő benne hívőnek.

1831-ben Pétervárott egy katonának a fia gyilkoltatt meg. Bebizonyosodott, hogy a gyilkosságot zsidók követték el babonás céljaikra.

1840-ben Tamás kapuczinus meggyilkolása már világosabban bizonyosodott dolog Damaszkusban.

Tamás atya, egyszersmind orvos volt. Febr. 5-ikén látták, amint szolgájától kísérvé a zsidó-negyedbe ment. 6-ikán a Basa orvosánál kellett volna ebédre megjelennie. Nem jött és a zárda részéről is haszontalan kutatták.

Később kiderült, hogy a zsidó-negyed borbélyja az éj legsötétebb részében egy zsidó kereskedőhöz hivatott. A borbély a kereskedő házában Tamás atyát a földön megkötözve találta és egyszersmind arra lett fölszólítva, hogy őt, tudniillik Tamás papot megölje. Eleintén vonatkozott, azonban fenyegetések által megrémítve engedett a követelésnek, hogy részt vegyen a gyilkosságban. Az első dőfést a zsidó kereskedő tette. Ezután a húst lefejtették a csontokról, a csontokat összetörték. Hogy a feladás ellen biztosítsák magukat, Tamásnak szolgáját is legyilkolták. Az elfogottak közül heten, zsidó kereskedők, bevallották a bűntényt. Azt is elmondták, miszerint a főrabbi néhány nappal előbb kijelentette, hogy a közelgő húsvétra keresztény vérről kell gondoskodniok.

Íme! már a damaszkusi papgyilkos zsidók sem tagadják, hogy húsvétra nekik keresztény vére van szükségük.

1764-ben a tiszta-eszlári eset már előfordult felső-magyarországon Sáros vármegyében.

Ezen év jún. 19-ikén Orkután Balla Jánosnak István nevű 5 esztendőös gyermeke nyom nélkül veszett el a mezőről, hová a reggeli órákban virág-szedni ment.

Hat nap múlva találták fel a gyermek tetemét.

Az arczon 18,
a karokon 16,
mellén 32,
hátán 17,
lábain pedig 19 késszurás volt látható.
Jobb szeme kiütve.
melle késssel összemarczangolva,
nyakán fojtó kötél.

A sebek, mint az orvosok állították be voltak „égetve“. A tanultabbak zsidó betűket láttak a vonásokban.

A besütött betűk zsidó nyelven ezt foglalták magukban:

„Egy az Isten, egynek kell elveszni“.

A sáros megyei alispán seregestül fogatta el a környékben lakó zsidókat.

Kitűnt hogy a gyilkosság napján a kis Bálalá Istvánnal zsidók beszélgettek, hogy az írás csakugyan zsidó írás. Az is valami volt, hogy a börtönben kettő kikeresztelkedésre jelentkezett a befogottak közül.

A tanúk bizonyosságot tettek. Minden körülmény a zsidók ellen szólt. De végre is Mária

Terézia királyné a pozsonyi zsidók ismételt un-szolására a bűnösöket fölmentette.

A kis Bállá István képe ma is látható az országos levéltárban lefestve.

Vádlottak mind Lengyelországból került vad zsidók voltak.

Mondják, hogy ilyen eset az Érmelléken is történt Pir községben, mi az ottani reformata egyház anyakönyvében lenne részletesen leírva.

Tehát nemcsak Európában, de Ázsiában, szóval mindenütt keresztény vérnek kell folyni.

Falun a zsidók, mint Eszláron is, könnyeben rajta veszítenek; de ki keríti ki azon nagy számú férfiakat, nőket és gyermekeket, kik a nagy városokban édes övéik örökös bánatára eltűnnek anélkül, hogy csak nyomot is hagynának maguk után?

Áldozunk tehát e népnek, melynek se hazája, se oltára, nemcsak vagyonunkkal, nemcsak pénzünkkel, hanem a legdrágábbal is: vérünkkel és életünkkel.

Lássuk végül, kiket tartsunk „vad zsidóknak?”

Akik a szentírást elvetik, vagy kevésre becsülik, de a „Tamudot“ annál hűségesebben követik.

Hát ez a t a l m u d miféle állat? kérdezed talán.

Ez eredetileg a szentírás értelmezése lenne, tulajdonképen bővítése és kiegészítése azon fari-

zeusi tanításoknak, melyeket már az Üdvözítő oly keményen kárhoztatott, és elitéit.

A vad zsidó víznek tekinti a bibliát, a talmudot pedig bornak nevezi. A szentírás s ó, a talmud pedig bors, sőt f í i s z e r s z á m.

És furcsa kis bors, furcsa kis fűszerszám ez a talmud, amiről hogy meggyőződjetek, a csipősebbjéből, ha nem sokat is, kóstolóban im föltalok neked jó lelkű olvasó.

A talmud szerint csak a zsidó a valami, a többi emberek csak goimok, vagyis barmok, kutyák.

A talmud azt mondja: az i z r a éli ták k e d-veisebbek Isten előtt az angyaloknál.

Aki egy zsidót arczul üt anyyi, mintha az isteni Fölséget ütné arczul. Ha zsidó nem volna, nem volna áldás a földön, sem eső, sem napfény. Csak a zsidók emberek, a többi népek pedig az állatok sorába tartoznak.

A talmud a keresztények iránt olyan felebaráti szeretetve tanítja a zsidókat, hogy minket napjában háromszor átkozzanak meg, foszsz.-uak ki csalárdság vagy erőszak által, és ha mélység szélén állva találnak, taszítsanak bele.

A talmud szerint az egész világ a zsidóké. Isten a zsidóknak hatalmat adott minden nép vagyona és élete fölött. Az izraelitának szabad a gojimon igazságtalanságot elkövetni; mert írva van: ne légy igazságtalan felebarátod

íránt; de nincsen mondva: ne légy igazságtalan a goim hányában.

A gojnak megrablása meg van engedve.

Ne lopj, azt jelenti, hogy nem szabad embertől, azaz zsidótól lopni.

A talmud szerint: szabad a gojt (keresztényt) megcsalnod és tőle uzsorát vened; de ha felebarátodnak adsz el valamit, vagy tőle veszesz, nem szabad testvéredet megcsalnod.

„Ki a goj-nak visszaadja elveszett jószágát, annak az Isten nem fog megbocsátani!¹ Ki a nem-zsidónak elvesztett jószágát visszaadja, vétkezik, mert az istentelenek hatalmát neveli, mondja ugyanezen törvényköyv.

„Tilos a gojimnak uzsora nélkül kölcsönözni.“ Meg is tartja e törvényt a talmud zsidó. Ki nem tudja?, hogy ha a kereszténynek pénzre van szüksége, a zsidó mesterileg tudja őt rászedni; uzsorát uzsorához számít, míg az összeget oly magasra föl nem verte, hogy a keresztény birtokának eladása nélkül azt többé ki nem fizetheti.

„Tilos a bálványozón megkönyörülni, azért ha valaki látja őt elveszni, vagy a folyóba merülni, vagy a hálál torkában küzdeni, nem szabad megmentenie.“

A vadzsidók véres húsvéti vér áldozatának parancsolatát is megtalálhatjuk a Talmudban: „Aki az istenteleneknek vérét ontja, áldozatot mutat be Istennek.“

„Ne ölj! annyi, hogy Izraelből nem szabad megölni senkit, de a gojim nem tartozik Izraelhez. A ki Izraelből öl meg egy lelket ez annyiba számítatik, mintha az egész világot megölte volna.“ A zsidó az esküre nézve azt hiszi, hogy azt nem-esküvé és érvénytelenné teheti, miként ez az engesztelón nagy napján végzett imádságaik egyikéből kitűnik.

Tartja azt is a talmud-zsidó, hogy ha igazságtalanságra esküszik sem tesz hamis esküt, hogy ha magában, mikor esküszik, az ellenkezőt gondolja.

A talmud Jézust eretneknek bálványozónak nevezi, ki sokat elcsábított, és leplezetlenül is ki mondja: „a keresztények legjobbját meg kell fojtani.“

A talmud megparancsolja, hogy Izrael árulóit és az eretnekeket, mint a názáreti Jézust és követőit saját kezűleg kell megölni és a kárhozat örvényébe dönteni. Erőszakos kézzel is szabad legyilkolni őket.

Ilyenek a talmud-zsidók, vagy a vadzsidók. Ok soha sem tekintik az országot, melyben élnek hazájoknak, nem a közjót: hanem csak saját jólétüket hajhászszaak.

Egész községek hová jutnak, mivé lesznek általuk, mindenki tudja.

A nép különben gyümölcseiről már régen ismeri őket. De mint szükséges roszat mégis szíveli.

Ismerjétek meg már valahára őket! És erre annál nagyobb szükségetek van; mert az Oroszországból kiűzött vadzsídok ezreinek tömege már az ország határán van, hogy mint sáskasereg ellepje az országot.

Különben az országgyűlés fog gondoskodni, hogy Oroszország sorsára ne jussunk miattok. Fog intézkedni arról is, hogy e fajta polgártársainknak elmenjen a kedvük keresztény vért ontani és az erőszakkal kivégzettek utolsó vonaglásában gyönyörködni.